

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்- 244)

May (1)/ 2017

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. லக்ஷ்மீ தந்தரம்	3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம்	6
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்	8
4. ஆசார்ய ஹ்ருதயம்.....	11
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....	17
6. இராமானுச நூற்றந்தாதி.....	28

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபாஞ்சராத்திர ஆகம நூலான

லக்ஷ்மீ தந்திரம்

(பகுதி - 64)

38. இத்யர்த்தம் தாரணா மத்த: ப்ராதுர்பூதா மம ஆஜ்ஞயா

ததோ தசா சதுஷ்கஸ்த: புருஷோ போக்த்ரு ஸம்ஜ்ஞக:

பொருள் - இப்படியாக என்னுடைய ஆணைக்கு இணங்க என்னிலிருந்து தாரணைகள் வெளிப்பட்டன. ஆகவே போக்த்ரு எனப்படும் புருஷன் (ஜீவாத்மா) நான்கு நிலைகளில் காணப்படுகிறான் (ஜாக்ரத் முதலானவை).

39. மத்தோ ஜஜ்ஞே ம இத்யேவம் யோக்யோ போக அபவர்கயோ:

போகாநாம் ப்ரஸவார்த்தாய புருஷஸ்ய அஸ்ய வாஸவ

பொருள் - இந்த்ரனே! “ம” என்பது இன்பங்களை அனுபவிக்கவும், அதே நேரத்தில் மோக்ஷத்திற்காகவும் என்னிடமிருந்து நேரடியாக வெளிப்படுவதாகும். மேலும் இது புருஷன் அனுபவிக்கும் பொருள்களை உண்டாக்குவதாகும் (ம என்பது பொதுவாக ப்ரணவத்தின் இறுதி அக்ஷரமாகக் கொள்ளப்படும்போது, ஜீவாத்மாவைக் குறிக்கும். முதல் வரி இதனையே கூறுவதாகக் கொள்ளலாம்).

40. அசைதந்யம் பரம் ஸூக்ஷ்மம் குணஸாம்யம் அநுல்பணம்

யோநிஸ்வ பாவஸம்ஜ்ஞாதம் மத்தோ அபூத் ப இதி ஸ்வயம்

பொருள் - சைதந்யம் அல்லாதவையும், உயர்ந்தவையும், ஸூக்ஷ்மமானவையும் ஆகிய குணங்களின் சமநிலை என்பது என்னிலிருந்து “ப” என்னும் அக்ஷரமாக வெளிப்படுகிறது.

41. போக்யபோகாதி ஸித்தயர்த்தம் புஞ்ஜாநஸ்ய விபச்சித:

பாத்யாத் ககார பர்யந்தாத் ண க்ரமாத் புரந்தர

42. வ்யக்தாநி ஜஜ்ஞிரே மத்தோ விம்சதிஸ்த்ரீணிச க்ரமாத்

புத்தி அஹங்கார மநஸாம் ஸ்ருஷ்டிர் ப இதி த்ரயாத்ததா

பொருள் – புரந்தரா! ஜீவாத்மாக்கள் அனுபவிக்கத்தக்க பொருள்களாகவும், அனுபவிக்கும் செயலாகவும் உள்ள அனைத்தும் என்னிடமிருந்து “ப” தொடங்கி “க” முடிய உள்ள அக்ஷரங்களாக வெளிப்படுகின்றன. இவை இருபத்தைந்து அக்ஷரங்களாகும். புத்தி, அஹங்காரம் மற்றும் மனம் ஆகிய மூன்றும் “ப” தொடக்கமாக உள்ள மூன்று “ப” (வடமொழியில் உள்ள மூன்று “ப”) அக்ஷரங்களால் ஸ்ருஷ்டிக்கப்படுகின்றன.

43. ச்ரோத்ராதேர் நாதிதாந்தேஷு பஞ்சகஸ்ய ஸமுத்பவ:

வாகாதேர் ணாதிடாந்தேஷு பஞ்சகஸ்ய ஸமுத்பவ:

44. சப்தாத்யா: பஞ்ச தந்மாத்ரா ஞாதிசாந்தரேஷு ஜஜ்ஞிரே

வியதாதீநி பூதாநி ஞாதிகாந்தேஷு ஜஜ்ஞிரே

பொருள் – “ந” தொடங்கி “த” முடிய உள்ள ஐந்து அக்ஷரங்களிலிருந்து காது முதலான ஞானேந்த்ரியங்கள் உண்டாகின்றன. “ண” தொடங்கி “ட” முடிய உள்ள ஐந்து அக்ஷரங்களிலிருந்து வாக் முதலான கர்மேந்த்ரியங்கள் உண்டாகின்றன. “ஞ” தொடங்கி “ச” முடிய உள்ள ஐந்து அக்ஷரங்களிலிருந்து சப்தம் முதலான ஐந்து தந்மாத்ரைகள் உண்டாகின்றன. “ங” தொடங்கி “க” முடிய உள்ள ஐந்து அக்ஷரங்களிலிருந்து ஆகாசம் முதலான பஞ்சபூதங்கள் உண்டாகின்றன.

45. போத: சப்தாத் மநோதேதி சப்தஸ்த்வர்தாத்மநா தத:

வித்தி போதம் து மத் ரூபம் ஸர்வேயம் மத்ததிஸ்தத:

46. வர்ணாத்வநஸ்த்வியம் ரீதிர் மத்யமா காதிதா தவ

ஆத்யாமந்தாம் ச தேவேச கதந்த்யா மே நிசாமய

பொருள் - போதம் (அல்லது ஞானம்) என்பது சப்தத்துடன் சேர்ந்தே வெளிப்படுகிறது. இதே போன்று சப்தம் என்பது அதனால் குறிக்கப்படும் பொருள்களுடன் சேர்ந்தே உள்ளது. ஆக போதம் என்பது என்னுடைய ரூபம் என்னும்போது, மற்ற அனைத்துமே என்னுடைய ரூபங்கள் என்றே ஆகின்றன. தேவர்களின் தலைவனே! இப்படியாக ஸ்ருஷ்டியின் நடுப் பகுதியான வர்ணங்களுடைய (சப்தம்) ஸ்ருஷ்டி குறித்து நான் உனக்குக் கூறினேன். இனி தொடக்கம் மற்றும் இறுதிப் பகுதிகளைக் கேட்பாயாக.

ஸ்ரீலக்ஷ்மீதந்த்ரம் பத்தொன்பதாம் அத்யாயம் ஸம்பூர்ணம்

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்ரீகமலவல்லி நாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 244)

இதே கருத்தை வாக்கியத்தின் எஞ்சிய பகுதியும் விளக்குகிறது. சாந்தோக்ய உபநிஷத் (7-25-2) - ஸ வா ஏஷ ஏவம் பச்யந்நேவம் மந்வாந ஏவம் விஜாநந்நாத்ம ரதிராத்ம க்ரீட ஆத்மமிதுந ஆத்மாநந்த: ஸ ஸ்வராட் பவதி தஸ்ய ஸர்வேஷு லோகேஷு காமசாரோ பவதி | அத யே அந்யதாதோ விதுராந்ய ராஜாநஸ்தே சுஷ்யயலோகா பவந்தி தேஷாம் ஸர்வேஷு லோகேஷ்வ காமசாரோ பவதி - யார் ஒருவன் இவ்விதமாகக் காண்கிறானோ, இவ்விதமாக பூமா என்று எண்ணுகிறானோ, இவ்விதம் ப்ரஹ்மமே அனைத்தின் ஆத்மா என்று அறிகிறானோ, அவன் தனது ஆத்மாவை (ப்ரஹ்மத்தை) நேசிப்பவனாகவும், ஆத்மாவைத் தனது க்ரீடைக்காகக் கொண்டவனாகவும், தனது ஆத்மாவுடன் சேர்ந்தவனாகவும், ஆத்மாவுடன் ஆநந்தம் அடைபவனாகவும் உள்ளான்; தனது எஜமானனாக இருந்து, அனைத்து லோகங்களிலும் தனது விருப்பத்திற்கு ஏற்ப ஸஞ்சாரம் செய்கிறான். இவ்விதம் அறியாமல் வேறுவிதமாக அறிபவன் மற்றவர்களால் ஆளப்படுகிறான்; அவர்கள் அழிகின்ற உலகங்களுக்குச் செல்கிறார்கள்; தங்கள் விருப்பம் போன்று ஸஞ்சாரம் செய்ய இயலாமல் உள்ளனர் - என்று கூறப்பட்டது. “ஸ்வராட்” என்றால் “தானே தனக்கு எஜமானன்”, அதாவது கர்ம வசப்படாமல் இருத்தல். “அந்யராஜந:” என்றால் கர்மவசப்பட்டவன் (கர்மத்தால் ஆளப்படுபவன்) என்று பொருள். இது போன்றே சாந்தோக்ய உபநிஷத் (7-26-2) - ந பச்யோ ம்ருத்யும் பச்யதி ந ரோகம் நோத துக்கதாம் | ஸர்வே ஹ பச்ய: பச்யதி ஸர்வம் ஆப்நோதி ஸர்வச: - பூமாவாகிய பரமாத்மாவைக் காண்பவன் மரணத்தைப் பார்ப்பதில்லை, நோய் அடைவதில்லை, இந்த உலகில் உள்ள துன்பங்களைக் காண்பதில்லை; அவன் அனைத்தையும் காண்பவனாக, அனைத்து விருப்பங்களும் கைகூடப் பெற்றவனாக ஆகிறான் - என்றும் கூறியது. மேலும் ப்ரஹ்மம், எல்லையற்ற ஸுகரூபமாக உள்ளதை ப்ரஹ்ம ஸூத்ரம் (1-1-13)

- ஆநந்தமய: அப்யாஸாத் - என்றும் கூறியது. ஆகவே ஸத்யம் என்ற பதத்தால் கூறப்பட்ட ப்ரஹ்மம், ப்ராணன் என்ற பதத்தால் கூறப்பட்ட ஜீவாத்மாவைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதாகவும், பூமா என்று உபதேசிக்கப்பட்டதாகவும் உள்ளது. ஆகவே பூமா என்பது ப்ரஹ்மமே ஆகும்.

தென்னரங்கன் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கன் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 244)

மூலம் - இப்படியாகையால் உபாயாந்தரத்தில் அஜ்ஞராய் இவ்வுபாயத்தில் ஸமுதாய ஜ்ஞாநமாத்ரமுடையராயிருப்பார்க்கும், இதிலும் உபாயாந்தரத்திலும் தெளிவுண்டானாலும் உபாயாந்தரத்தில் அநுஷ்டாந சக்தியில்லாதார்க்கும், இவையிரண்டும் உண்டானாலும் விளம்பம் பொறாத ஆர்த்யதிசயமுடையார்க்கும் ப்ரபத்தியிலே இழியலாம். இவ்விளம்ப சூஷமனும் தான் நினைத்த காலத்திலே பலம் பெறுகைக்கு உபாயாந்தர ரஹிதன். இப் ப்ரகாரத்தை நினைத்து “ஜகதி கதிம் அந்யாம் அவிதுஷாம்” என்கிறது.

விளக்கம் - ஆக மற்ற உபாயங்களைக் குறித்து அறியாதவர்களாக ப்ரபத்தியைக் குறித்து மட்டுமே நன்கு அறிந்தவர்களாக உள்ளவர்கள், ப்ரபத்தி மற்றும் மற்ற உபாயங்கள் ஆகிய இரண்டிலும் ஞானம் உள்ளவர்கள் என்றாலும் மற்ற உபாயங்களைக் கைக்கொள்ளும் சக்தி அற்றவர்களாக உள்ளவர்கள், இந்த இரண்டைக் குறித்தும் ஞானம் மற்றும் சக்தி ஆகிய இரண்டையும் கொண்டவர்களாக இருந்தாலும் இவற்றால் ஏற்படவல்ல பலன் காலதாமதமாக உண்டாவதைப் பொறுத்துக் கொள்ள இயலாதவர்கள் ஆகியோர் ப்ரபத்தியைக் கைக்கொள்ளலாம். இவ்விதம் காலதாமதத்தைப் பொறுத்துக்கொள்ள இயலாமல் உள்ளவன், தான் நினைத்த காலத்தில் பலன் அடைவதற்கான உபாயங்களைக் கைக்கொள்ள இயலாதவனே ஆகிறான். இதனைக் கருத்தில் கொண்டே ஸ்வாமி பராசரபட்டர் - ஜகதி கதிம் அந்யாம் அவிதுஷாம் - இந்த உலகத்தில் வேறு உபாயங்களை அறியாதவன் - என்றார்.

மூலம் – வ்யாஸாதிகள் அதிகாரி புருஷர்களாகையாலே விளம்ப சுகமருமாய் இருப்பார்கள். ஆகையால் உபாஸநத்தில் இழிந்தார்கள்; அல்லது ஜ்ஞாந மாந்த்யமாதல் விச்வாஸ மாந்த்யமாதல் உண்டாகி இழிந்தார்களல்லர்;

அசக்தஸ்யாதி க்ருச்சேஷு துராசா தார்ட்டய சாலிந:
கஸ்யசித் புத்தி தெளர்பல்யம் லகு த்யாகஸ்ய காரணம்

தத்ர ப்ரபத்யநர்ஹாணாம் அந்யாதித்யபி யுஜ்யதே
வ்யாஸாதிஷு து நைவைஷா நீதி: ஸம்சய காதிஷு

இப்படி உபாஸந ப்ரபதங்களுக்கு அதிகாரம் வ்யவஸ்திதமாகையால் இரண்டு சாஸ்த்ரமும் ஸப்ரயோஜநம். இரண்டு அதிகாரிகளுக்கும் ஸ்வதர்மத்தில் ப்ரதிபத்தி வைஷம்யமே உள்ளது. ப்ரபந்நனுக்குக் கோரின பலத்தைப் பற்ற வேறு ஒன்றை அநுஷ்டிக்கில் ப்ரஹ்மாஸ்த்ர பந்த ந்யாயத்தாலே விரோதமுண்டானாலும், ஸ்வயம் ப்ரயோஜநமாகவாதல் பகவத்பாகவத ஸம்ருத்தயாதி பலாந்தரத்தைப் பற்றவாதல் வேறொன்றை அநுஷ்டித்தால் விரோதமில்லை.

விளக்கம் – வ்யாஸர் முதலானவர்கள் பரமபுருஷனுடைய அதிகாரிகள் என்பதால் அவர்கள் காலதாமதத்தையும் பொறுத்துக் கொண்டார்கள், மற்ற உபாயங்களிலும் ஈடுபட்டார்கள். அவர்கள் ஞானம் இன்றியோ அல்லது நம்பிக்கை இன்றியோ மற்ற உபாயங்களைக் கைக்கொள்ளவில்லை.

- அசக்தஸ்யாதி க்ருச்சேஷு துராசா தார்ட்டய சாலிந: கஸ்யசித் புத்தி தெளர்பல்யம் லகு த்யாகஸ்ய காரணம் – கைக்கொள்ள மிகவும் கடினமாக உள்ள உபாயங்களில் நிலைநிற்கச் சக்தி அற்றவனாகவும், பக்தியோகம் முதலியவற்றால் முக்தி அடைவேன் என்னும் வீணாசையைக் கொண்டவனாகவும் உள்ள ஒருவனுக்கு, எளிதான உபாயத்தைக் கைவிடுதல் என்பதற்குக் காரணம் நம்பிக்கைக் குறைவே ஆகும்.

- தத்ர ப்ரபத்யநர்ஹாணாம் அந்யாதித்யபி யுஜ்யதே வ்யாஸாதிஷு து நைவைஷா நீதி: ஸம்சய காதிஷு - அத்தகைய நம்பிக்கைக் குறைவு உண்டாகும்போது, ப்ரபத்தியைக் கைக்கொள்ளும் தகுதி இல்லாதவர்களுக்கு வேறு உபாயம் ஏற்றதே என்று கூறுவது பொருத்தமே ஆகும். ஆனால் மற்றவர்களுடைய ஐயங்களைப் போக்கும் வ்யாஸர் முதலானவர்களிடம் இந்தச் சிந்தனை பொருந்தாது.

இப்படியாக உபாஸனை மற்றும் ப்ரபத்தி ஆகிய இரண்டிற்கான தகுதியைக் குறித்துத் தீர்மானிக்கப்பட்டதால், இந்த இரண்டுமே அந்தந்த நிலைகளுக்கு ஏற்றபடி பயன் அளிப்பதே ஆகின்றன. இந்த இரண்டு அதிகாரிகளுக்கும் அவரவர்களுடைய தர்மங்களுக்குக் கைக்கொள்வதில் உள்ள வேறுபாடு என்பது அவர்களுக்கு அவற்றைக் குறித்த எண்ணத்தில் உள்ள வேறுபாடு காரணமாகவே அமைகிறது. ப்ரபந்நன் ஒருவன் தான் அடைய எண்ணும் பலனுக்காக (மோசஷம்) வேறு எந்த உபாயத்தைக் கைக்கொண்டாலும், அவை ப்ரஹ்மாஸ்த்ரத்திற்கு முன்பாக எதுவும் பலிக்காதது போன்று, பலன் அளிக்காது (ப்ரபத்தி உட்பட). ஆனால் அவை பகவத் ஆராதனையாகவும், பாகவத நன்மைக்காகவும் செய்யப்பட்டால், எந்தப் பாதிப்பும் இல்லை.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனார் அருளிச் செய்த

ஆசார்ய ஹ்ருதயம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 64)

149. பந்து கழல் பாவை குழமணன் யாழ் தென்றல் மதியம் அடிசில் சாந்தம் பூணகில் சிற்றில் தூதை முதலாவன - குணத்ரய விசித்ர கர்மஸூத்ரத்தாலே கட்டி லீலையாக ப்ரேரிக்க விழுந்தெழுந்தும் சுழன்றுழன்றும் பறிபட்டும் அற்பசாரமாமவையுமாய் மதீயமென்னில் விட்டகலவும் ததீயமென்னில் இகழ்வறவும் முனிவதுமிக்கால மீதோ வென்னப்படும் பொய்கைம்புலனில் போக்யாதி ஸமூஹம்.

அவதாரிகை - இனி லோலோபகரணாதிகளாகச் சொல்லப்படுமவற்றுக்கு ஸ்வாபதேச மருளிச்செய்கிறார் (பந்து கழலென்று) தொடங்கி.

விளக்கம் - பலவிதமான விளையாட்டுப் பொருள்களுக்கு மறைமுகமான அர்த்தம் என்ன என்பதை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, “பந்தும் கழலும் தந்து போகு நம்பீ”, “கன்ம மன்றெங்கள் கையில் பாவை பறிப்பதும்”, “குழகியெங்கள் குழமணன் கொண்டு”, “யாழ் நரம்பு”, “தைவந்த தண்டென்றல்”, “மேவுதண் மதியம்”, “இன்னடிசிலொடு பாலமுதூட்டி”, “சாந்தமும் பூணும்”, “சீருற்றவகில் புகை”, “எங்கள் சிற்றிலும்”, “வட்டவாய்ச் சிறுதூதை” இத்யாதிகளால் சொல்லுகிற லீலோபகரண போக்ய போகோபகரணாதிகளாவன - “லோஹித சுக்ல க்ருஷ்ணாம்” என்கிறபடியே செந்நூல் வெண்ணூல் கருநூலினுடைய ஸ்தானேயான குண த்ரயத்தோடே “கர்மஸூத்ரோபபாதிதை:” என்கிறபடியே விசித்ரமான கர்மஸூத்ரத்தாலே கட்டி,

“ஹரே விஹரஸி க்ரீடாகந்துகைரிவ ஜந்துபி:” என்கிறபடியே ஈசுவரன் தன்னுடைய லீலைக்கு உறுப்பாக “அஜ்ஞோ ஜந்துர நீசோயமத் மநஸ் ஸுகதுக்கயோ:, ஈசுவர ப்ரேரிதோ கச்சேத் ஸ்வர்க்கம்வா ச்வப்ரமேவ வா” என்கிறபடியே அஜ்ஞனாய் அசக்தனான விவன் கர்மாநுகுணமாக உபரிதந லோகாதிகளிலே போவது மீளுவதாம்படி ஸ்வஸங்கல்பத்தாலே ப்ரேரிக்க,

விளக்கம் – (பந்து கழல் பாவை குழமணன் யாழ் தென்றல் மதியம் அடிகில் சாந்தம் பூணகில் சிற்றில் தூதை முதலாவன) – திருவாய்மொழி (6-2-1) – பந்தும் கழலும் தந்து போகு நம்பீ, (6-2-7) – கன்ம மன்றெங்கள் கையில் பாவை பறிப்பதும் – என்றும், (6-2-6) – குழகியெங்கள் குழமணன் கொண்டு - என்றும், (9-9-7) – யாழ் நரம்பு - என்றும், (5-4-8) – தைவந்த தண்டென்றல் – என்றும், (9-9-4) – மேவுதண் மதியம் - என்றும், நாச்சியார் திருமொழி (5-5) - இன்னடிசிலொடு பாலமுதூட்டி - என்றும், பெரியதிருமொழி (2-7-3) - சாந்தமும் பூணும் - என்றும், திருவாய்மொழி (9-9-7) - சீருற்றவகில் புகை - என்றும், (6-2-9) – எங்கள் சிற்றிலும் - என்றும், நாச்சியார் திருமொழி (2-8) - வட்டவாய்ச் சிறுதூதை - என்றும் உள்ள பல பாசுரங்களில் கூறப்படுகின்ற விளையாட்டுப் பொருள்கள், இனிய பொருள்கள், இன்பம் அளிக்கும் பொருள்கள் ஆகியவை. (குணத்ரய விசித்ர கர்ம ஸூத்ரத்தாலே கட்டி) – தைத்திரீயம் - லோஹித சுக்ல க்ருஷ்ணாம் - சிவந்தும் வெளுத்தும் கறுத்தும் உள்ளதான ப்ரக்ருதி - என்பதற்கு ஏற்ப சிவந்த நூல், வெண்மையான நூல் மற்றும் கறுத்த நூல் ஆகியவற்றிடம் மூன்று குணங்களுடன், ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மம் - “கர்மஸூத்ரோப பாதிதை: - கர்மம் என்ற கயிற்றால் கட்டப்பட்ட - என்பதற்கு ஏற்ப விசித்ரமாக உள்ள கர்மம் என்ற கயிறு கொண்டு கட்டி. (லீலையாக ப்ரேரிக்க) – ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மம் - ஹரே விஹரஸி க்ரீடாகந்துகைரிவ ஜந்துபி: - விளையாடுவதற்கு ஏற்றதான இந்த உயிர்களைக் கொண்டு நீ விளையாடுகிறாய் - என்பதற்கு ஏற்ப, ஸர்வேசுவரன் தனது லீலைக்கு ஏற்றபடி மஹாபாரதம் சாந்திபர்வம் (12-36) - அஜ்ஞோ ஜந்துர நீசோயமத் மநஸ் ஸுகதுக்கயோ:, ஈசுவர ப்ரேரிதோ கச்சேத் ஸ்வர்க்கம்வா ச்வப்ரமேவ வா – ஜீவாத்மா அறிவற்றவனாகவும், தனது இன்பதுன்பங்களைக் குறித்துக் கட்டுப்படுத்தும் ஆற்றல் இல்லாதவனாகவும், ஸர்வேசுவரனால் தூண்டப்பட்டு மேலும் கீழும் சென்றபடி உள்ளான் - என்பதற்கு ஏற்ப, அறிவற்றவனாகவும், சக்தி

அற்றவனாகவும் உள்ள ஜீவாத்மா, தான் செய்த கர்மங்களுக்கு ஏற்றபடி மேல்லோகம் செல்லுதல், அங்கிருந்து திரும்புதல் போன்றவற்றைத் தனது ஸங்கல்பம் மூலம் ஏவுகிறான்.

வ்யாக்யானம் – “த்வம் ந்யஞ்சத்பிருதஞ்சத்பி:” என்கிறபடியே தாழ் விழுந்தும் உயரவெழுந்தும், “ஸம்ஸுருதி சக்ரஸ்தே ப்ராம்யமானே” என்கிறபடியே சக்ர ப்ரமம் போலே சுழன்றும், “யமாலய மஹாகூலே மாதூர் ஜடரதோல்பத:”, யாதாயாத ஸஹஸ்ராணாம் முகே ஜீவஸ்ய ஸாதநம்” என்கிறபடியே ஒருகால் போனதிலே அநேக பர்யாயம் போவது வருவதாயுழன்றும் போருகிற ஆத்மாவோட்டை அந்வயத்தாலே விழுந்தெழுகை முதலான ஸ்வபாவ யுக்தமாய், “பந்துயறித்து” என்கிறபடியே ஈச்வரன் தன்னுடைய போகவிரோதியென்று வலிய விடுவிக்க விடுபட்டும்,

விளக்கம் – (விழுந்தும் எழுந்தும்) - ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மம் – த்வம் ந்யஞ்சத்பிருதஞ்சத்பி: – நீ விழுகின்றவற்றாலும் எழுகின்றவற்றாலும் - என்பதற்கு ஏற்ப கீழே விழுந்தும் உயரத்தில் எழுந்தும். (சுழன்றும் உழன்றும்) அஹிர்புத்த்ய ஸம்ஹிதை - ஸம்ஸுருதி சக்ரஸ்தே ப்ராம்யமானே - ஸம்ஸாரம் என்ற சக்கரத்தில் நிலைத்து தான் செய்த கர்மங்கள் காரணமாகச் சுழன்றபடி - என்பதற்கு ஏற்ப சக்கரத்தின் சுழற்சி போன்று சுழன்றபடி இருந்தும், யமாலய மஹாகூலே மாதூர் ஜடரதோல்பத:, யாதாயாத ஸஹஸ்ராணாம் முகே ஜீவஸ்ய ஸாதநம் – முனிவரே! இந்த உயிருக்கு யமனிடம் உள்ள மஹாகூலம் மற்றும் தாயின் கர்ப்பம் ஆகியவற்றில் பலமுறை செல்வதற்கும் வெளியே வருவதற்குமான ஸாதனம் – என்பதற்கு ஏற்ப ஒருமுறை சென்ற காரணத்தால் [அதாவது ஸம்ஸாரத்தில் புகுந்து காரணத்தால்] பலமுறை வருவதும் போவதுமாக உழன்றபடி உள்ளதான ஆத்மாவின் சேர்க்கை காரணமாக விழுதல், எழுதல் என்ற இயல்புகள் சேர்ந்ததாக என்று கருத்து. (பறிபட்டும்) – பெரியதிருமொழி (10-7-5) – பந்துயறித்து - என்பதற்கு ஏற்ப ஸர்வேச்வரன் தனது இன்பத்திற்குத் தடை என்று எண்ணி தானாகவே வந்து விடுவிக்கும்போது இதிலிருந்து விடுபட்டும்.

வ்யாக்யானம் - “அற்ப சாரங்கள்” என்கிறபடியே பகவத்விஷயத்தில் நின்று அகற்றுமதொழிய தன்பக்கல் புஜிக்கலாவதொன்றில்லாதபடி அல்ப ரஸங்களாயிருக்கும் மவையுமாய், மதீயமென்று ஸ்வஸம்பந்தத்தையிட்டுப் பார்க்கும்போது “சிற்றில் மென் பூவையும் விட்டகன்ற” என்கிறபடியே த்யாஜ்யங்களாய், ததீயமென்று தத் ஸம்பந்தத்தை யிட்டுக் காணும்போது “இகழ்வி லிவ்வனைத்தும்” என்கிறபடியே கட்டங்க உபாதேயமா மவையுமாய், “அன்னை முனிவது மன்றிலின் குரலீர்வதும்” இத்யாதிப்படியையும், “பனிப்பியல்வாக வுடைய தண்வாடை, இக்கால மிவ்வூர் பனிப்பியல்வெல்லாம் தவிர்ந்தெரி வீசும்” என்கிறபடியே அவனையொழியக் கண்டபோது ப்ரதிகூலங்களாகவும், “அவ்வாடை யீதோ வந்து தண்ணென்றதே” என்று அவனோடே சேர்த்துக் கண்டபோது அநுகூலங்களாகவும் சொல்லப்படுமவையான “பொங்கைம்புலனும்” என்கிற பாட்டில் சொல்லப்பட்ட போக்ய போகோபகரண போகஸ்தாந ஸமுஹமென்றபடி.

விளக்கம் - (அல்பசாரமா மவையுமாய்) - திருவாய்மொழி (3-2-6) - அற்ப சாரங்கள் - என்பதற்கு ஏற்ப பகவானிடமிருந்து அகற்றிவிடுதல் என்ற செயல் அல்லாமல் மற்றபடி தன்னிடம் உயர்ந்ததாக அனுபவிக்க ஏதும் இல்லாத படி தாழ்ந்த சுவை நிறைந்தவைகளாக இருப்பவையும். (மதீயம் என்னில் விட்டகலவும்) - “எனக்கு உடைமையானது” என்று தனது ஸம்பந்தத்தை முன்னிறுத்திக் காணும்போது, பெரியதிருமொழி (3-7-8) - சிற்றில் மென் பூவையும் விட்டகன்ற - என்பதற்கு ஏற்ப கைவிடத்தக்கவையாகும். (ததீயம் என்னில் இகழ்வு அறவும்) - “இது அவனுக்கு உடைமையானது” என்று அவன் ஸம்பந்தத்தை முன்னிறுத்திக் காணும்போது திருவாய்மொழி (3-4-1) - இகழ்வில் இவ்வனைத்தும் - என்பதற்கு ஏற்ப முற்றிலுமாக ஏற்கத்தக்கவையாகவும். (முனிவதும் இக்காலம்) - பெரியதிருமொழி (11-2-5) - அன்னை முனிவதும் அன்றிலின் குரல் ஈர்வதும் - என்றும், திருவிருத்தம் (5) - பனிப்பியல்வாக வுடைய தண்வாடை, இக்கால மிவ்வூர் பனிப்பியல்வெல்லாம் தவிர்ந்தெரி வீசும் - என்றும் உள்ள பாசுரங்களில் கூறப்பட்டபடி அவன் இன்றிக் காணும்போது பகையாக உள்ளவையாகவும். (ஈதோ) - திருவிருத்தம் (27) - அவ்வாடை ஈதோ வந்து தண்ணென்றதே - என்பதற்கு ஏற்ப அவனுடன் சேர்ந்து காணும்போது இனிய பொருள்களாகவும்.

(என்னப்படும்) - என்று கூறப்படுபவையான. (பொங்கைம்புலனின் போக்யாதி ஸமுஹம்) - திருவாய்மொழி (10-7-10) - பொங்கைம்புலனும் - என்ற பாசுரத்தில் கூறப்பட்டதான பொருள்கள், இன்பத்தை அளிக்கவல்ல பொருள்கள், இன்பம் தருகின்ற இடம் போன்றவற்றின் கூட்டம் என்று கருத்து.

வ்யாக்யானம் - இதில் செந்நூல் வெண்ணூல் கருநூலாலே சமைக்கப்பட்ட பந்தாகச் சொல்லிற்று, போகஸ்தானமான தேஹத்தையென்னுமிடம் மேலிவர் வர்ணித்ததிலே தெரியும். கழலாவது - சிறுகி அஞ்சாயிருக்குமதாகையாலே போகோபகரணமான பஞ்சேந்த்ரியங்கள். பாவை குழமணங்களாவன - லீலோபகரண விசேஷங்கள். யாழ் தென்றல் மதியம் அடிசில் சாந்தம் பூண் அகில் ஆவன - போக்யங்களான சப்தாதி விஷயங்கள். இதில் பூண் அகில் என்கிறவை ரூப கந்தங்களில் பிதை. சிற்றிலாவது - கொட்டகமாகையாலே போகஸ்தானம். தேஹமும் வாஸ ஸ்தானமான க்ருஹாதிகளும் போகஸ்தான விசேஷமிறே. தூதையாவது - சிறு சோறடுகைக்கு உபகரணமாகையாலே இந்த்ரிய வ்யதிரிக்கங்களான போகோபகரணங்களுக்கு உபலக்ஷணம். போகஸ்தானமாக தேஹத்தையும், போகோபகரணமான இந்த்ரியங்களையும் பந்து கழலித்யாதியாலே லீலோபகரணமாகச் சொல்லுகிறது, லீலையாவது தாதாத்விக ரஸமான வ்யாபாரமாகையாலே தாத்ருச வ்யாபாரத்துக்கு இவை உபகரணமாயிருக்கையாலே. ஆகையால் இவையனைத்தும் "பொங்கைம்புலனில்" போக்யாதி ஸமுஹம் என்னக் குறையில்லை.

விளக்கம் - இந்தச் சூர்ணையில் சிவந்த நூல், வெண்மையான நூல் மற்றும் கறுப்பு நூல் ஆகியவை கொண்டு உண்டாக்கப்பட்ட பந்தாக உரைக்கப்பட்டது எதுவென்றால், இன்பத்திற்கு இடமாக உள்ள சரீரத்தையே ஆகும் என்பது மேலே இவர் உரைத்த வர்ணனை மூலம் தெளிவாகிறது. கழல் என்பது சிறியதாகவும், ஐந்தாகவும் உள்ளதால் இன்பத்திற்குக் கருவிகளாக உள்ள இந்த்ரியங்கள் ஆகும். பாவை, குழமணம் போன்றவை விளையாட்டுக் கருவிகளின் தன்மைகள். யாழ், தென்றல், மதியம், அடிசில், சாந்தம், பூண் அகில் போன்றவை இன்பம் அளிக்கவல்ல இனிய பொருள்களாகிய சுவை, ஒளி, உணர்தல், சப்தம், மணம் போன்றவை ஆகும். இவற்றில் பூண் மற்றும் அகில் என்பவை உருவம் மற்றும்

மணம் ஆகியவற்றின் வேறுபாடு உணர்த்துவது ஆகும். சிற்றில் என்பது கொட்டகம் என்பதால், இன்பம் அளிக்கும் இடம்; சரீரம் மற்றும் வசிக்கும் வீடு ஆகியவை இன்பம் அளிக்கவல்ல இடங்கள் அல்லவோ? தூதை என்பது சிறு சோறு உண்டாக்க உதவுவது என்பதால் இந்தரியங்களைத் தவிர்த்து உள்ளதான இன்பம் அளிக்கவல்ல உபகரணங்கள் ஆகும். இன்பம் தரவல்ல சரீரம் மற்றும் இன்பம் அளிக்கவல்ல கருவிகளான இந்தரியங்கள் ஆகியவற்றை பந்து, கழல் மூலம் கூறி, அவை விளையாட்டுக் கருவிகளாக உள்ளதாகக் கூறுகிறார்; ஏனென்றால் விளையாட்டு என்பது அந்த நேரத்தில் ஏற்படுகின்ற இன்பமான செயல் என்பதால், அந்தச் செயலுக்கு ஏற்ற கருவிகளாக அவை உள்ளதால் ஆகும். ஆகவே இவை அனைத்தும் திருவாய்மொழி (10-7-10) – பொங்கைம்புலனில் - என்பதில் இன்பம் முதலானவையாகக் கூறப்பட்டவை என்று உரைப்பதில் தவறில்லை.

ஆசார்ய ஹ்ருதயம் இரண்டாம் ப்ரகரணம் ஸம்பூர்ணம்

ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனார் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த
முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி - 209)

3-5-9 அமரர் தொழப்படுவானை யனைத்துலகுக்கும் பிரானை

அமர மனத்தினுள் யோகு புணர்ந்தவன் றன்றோடொன்றாக

அமரர் துணியவல்லார்க ளொழிய வல்லாதவரெல்லாம்

அமர நினைந்தெழுந்தாடி யலற்றுவதே கருமமே

பொருள் - நித்யஸூரிகளால் எப்போதும் வணங்கப்படுபவனும், அனைத்து லோகங்களுக்கும் எஜமானனும் ஆகிய ஸர்வேச்வரன், நெஞ்சத்தில் நிலைத்து நிற்கும்படியாக யோகாப்யாஸம் செய்து, முக்தி அடைந்த நிலையில் இந்த ஜீவாத்மா அவனுக்கு ஸமம் என்று கருதுகின்ற கைவல்ய நிஷ்டர்கள் அல்லாமல் மற்ற அனைவரும், வேறு எந்தவிதமான பயனையும் கருதாமல், அவனை நெஞ்சத்தில் நிலையாக எண்ணியபடி எங்கும் ஆடிப் புலம்புவதே செய்யக்கூடிய செயலாகும்.

அவதாரிகை - கைவல்ய புருஷார்த்தரை எடுத்து “சீலாதி குண விசிஷ்டமான வஸ்துவைப் பற்றாதே, மின்மினிபோலேயிருக்கிற ஆத்மாநுபவமாத்ரத்திலே நிற்பதே!” என்று அவர்களை நிந்தித்து, அவர்களையொழிந்தாரை யெல்லாம், “பகவத் வ்யதிரிக்த லாபங்களை ‘புருஷார்த்தம்’ என்றிராதே, பகவத் குணங்களை அநுஸந்தித்து விக்ருதராய் ஆடுவது பாடுவதாகுங்கோள். இதுவே கர்த்தவ்யம்” என்கிறார்.

விளக்கம் – கைவல்ய நிஷ்டர்களை எடுத்தவராக, “சீலம் முதலான உயர்ந்த குணங்களுடன் கூடியுள்ள சிறந்த வஸ்துவான ஸர்வேச்வரனைப் பற்றாமல், மின்மினி போன்று மாயத்தோற்றம் கொண்டதான ஆத்ம அனுபவத்தில் மட்டுமே இவர்கள் நிலைக்கிறார்களே!”, என்று அவர்களை நிந்திக்கிறார். தொடர்ந்து, அவர்கள் அல்லாமல் மற்றவர்கள் அனைவரையும், “ஸர்வேச்வரன் தவிர்த்துள்ள மற்ற வஸ்துக்கள் கிட்டுவதே புருஷார்த்தம் என்று இருக்காமல், பகவத் குணங்களை எண்ணியபடி, சொல்லும் செயலும் மாறுபாட்டை அடைந்தவர்களாக, ஆடுவதும் பாடுவதும் என்று இருப்பீர்களாக. இதுவே நீங்கள் செய்யத் தகுந்த செயலாகும்”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (அமரர் தொழப்படுவானை) ப்ரஹ்ம ருத்ராதிகளுக்கும் அவ்வருகான நித்யஸூரிகளாலே தொழப்படுகிறவனை. (அனைத்துலகுக்கும் பிரானை) ஸர்வ லோகேச்வரனை. (அமர மனத்தினுள் யோகு புணர்ந்து) நெஞ்சிலே ஊன்றியிருக்கும்படி யோகாப்யாஸத்தைக் கனக்கப் பண்ணி. (அவன் தன்னோடொன்றாக அமரத் துணியவல்லார்க ளொழிய) சரம தசையிலே வந்தவாரே, அவனோடே இவ்வாத்மவஸ்து ஸமானமென்று புத்தி பண்ணவல்ல ஹேயரையொழிய. “ஓன்றாக” என்னுங்காட்டில் - ஸமானமாக என்னும் இவ்வர்த்தத்தைக் காட்டுமோ? என்னில், “ஸர்வ பூதஸ்திதம் யோ மாம் பஜத்யேகத்வ மாஸ்தித:” என்று ஏகத்வத்தைச் சொல்லி, அது தன்னை அநுபாஷிக்கிறவிடத்திலே, “யோயம் யோகஸ்த்வயா ப்ரோக்த: ஸாம்யேந மதுஸூதந” என்று ஸாம்யத்தைச் சொல்லிற்றிறே. சரமதசையில் இவ்வஸ்து அவனோடொத்த சுத்தியையுடைத்தாக அத்யவஸிக்கவல்ல ஸாஹஸிகரையொழிய.

விளக்கம் – (அமரர் தொழப்படுவானை) - நான்முகன், ருத்ரன் போன்றவர்களையும் விட மேலான நித்யஸூரிகளால் தொழப்படும் ஸர்வேச்வரனை. (அனைத்துலகுக்கும் பிரானை) - அனைத்து லோகங்களுக்கும் ஈச்வரனை. (அமர மனத்தினுள் யோகு புணர்ந்து) - நெஞ்சத்தில் எப்போதும் நிலையாக அவன் நிற்கும்படியாகச் செய்யவல்லதான யோகாப்யாஸத்தை முறையாகச் செய்து. (அவன் தன்னோடொன்றாக அமரத் துணியவல்லார்க ளொழிய) - முத்தி பெறும்

கட்டத்தில், அவனுடன் இந்த ஆத்மவஸ்து சமமானது என்று எண்ணுகின்ற தாழ்ந்தவர்கள் நீங்கலாக. ஆனால் “ஒன்றாக” என்றால் “ஒன்றானது” என்ற பொருளை அளிக்கும் அல்லாமல், “சமம்” என்ற பொருளை அளிக்குமோ என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். கீதையில் (6-31) - ஸர்வ பூதஸ்திதம் யோ மாம் பஜத்யேகத்வ மாஸ்தித: - அனைத்து உயிர்களிலும் ஆத்மாவாக உள்ள என்னை யார் பூஜிக்கிறானோ - என்பதன் மூலம் “ஒன்றாக” உள்ள தன்மையைக் கூறிய பின்னர், கீதை (6-33) - யோயம் யோகஸ்த்வயா ப்ரோக்த: ஸாம்யேந மதுஸூதந - எந்த யோகம் சமமாக உள்ள தன்மை கொண்டது என்று உன்னால் கூறப்பட்டதோ - என்று சமமாக உள்ள தன்மையும் கூறப்பட்டது. அதாவது முக்தி நிலையில் இந்த ஆத்மவஸ்து அவனைப் போன்றே பாபங்கள் இன்றி இருத்தல் முதலான தன்மைகளைக் கொண்டதாக உள்ளது என்று எண்ணவல்ல துணிவு கொண்டவர்கள் அல்லாமல் மற்றவர்கள்.

வ்யாக்யானம் - இவ்விடத்தில் விலக்ஷணாதிகாரிகளைச் சொல்லிற்றாக்கி, “அல்லாதவர் எல்லாம்” என்கிறவிடம் “யாத்ருச தாத்ருச ரானவர்களுல்லாம் அவனை அநுஸந்தித்துப் பாடுவதாடுவ தாகுங்கோள்” என்றுதானானாலோ? என்னில்; அது செய்யவொண்ணாது; கீழே “ஓதியுணர்ந்தவர் முன்னா” என்று பகவத் குணங்களைக் கேட்டால் அவிக்குதராயிருப்பார்களாகில், அவர்கள் ஜந்ம வருத்தாதிகளாலே எத்தனையேனும் நன்மையுடையராகிலும் அவர்கள் அவஸ்துக்கள் என்றும் சொல்லி, ஜந்ம வருத்தாதிகளால் தண்ணியரேயாகிலும் பகவத் குணாநுஸந்தானம் பண்ணி விக்குதராம் ஸ்வபாவராகில் அவர்கள் “முழுதுணர் நீர்மையினார்” என்றும் சொல்லி, இவர்களைக் கொண்டாடியும், அவர்களை “என் சவிப்பார் மனிசரே” என்று நிந்தித்தும் வருகிற ப்ரகரணமாகையாலே, இங்கு ஸர்வேச்வரனை ஆச்ரயித்துக் கூடாப்ரயோஜநங்களைக் கொண்டு அகலப்போகிறவர்கள் அவஸ்துக்களென்றதேயாக வேணும். (அல்லாதவர் எல்லாம்) கேவலாத்மாநுஸந்தாநத்தைப் பண்ணி, சீலாதி குணவிசிஷ்டமான வஸ்துவிலே நெஞ்சு போகாதபடி நெஞ்சையிறுகப் பிடிக்கவல்ல ஹேயரையொழிய நீக்கியுள்ளாரெல்லாம். (அமர நினைந்து எழுந்தாடி) அநநய ப்ரயோஜநராய்க் கொண்டு, அவனை நெஞ்சிலே பொருந்த அநுஸந்தித்து,

அவ்வநுஸந்தானத்தாலே வந்த ஹர்ஷம் கொண்டு கிளர, அக்கிளர்த்தியோடே ஆடி அக்ரமமாக ஏத்துமிதுவே கர்த்தவ்யம்.

விளக்கம் – அல்லது இங்கு உபாஸகர்கள் கூறப்பட்டு, “அல்லாதவர் எல்லாம்” என்பதன் மூலம் ப்ரபத்தி செய்யும் தகுதி இன்றி உள்ள அனைவரும் அவனை எண்ணியபடி பாடியும் ஆடியும் செய்வீர்களாக”, என்று கூறுவதாகக் கொள்ளலாம் அல்லவோ என்று சிலர் கேட்கலாம். இது போன்று பொருள் கொள்ள இயலாது. ஏன்? திருவாய்மொழி (3-5-5) - ஓதியுணர்ந்தவர் முன்னா - என்பதில், “பகவத் குணங்களைக் கேட்டால் எந்தவிதமான மாறுபாடும் அடையாமல் உள்ளவர்கள், பிறவி மற்றும் செயல்கள் ஆகியவற்றால் எத்தனை உயர்ந்தவர்கள் என்றாலும் அவர்கள் ஒரு பொருளே அல்லர்” என்றும், திருவாய்மொழி (3-5-6) - முழுதுணர் நீர்மையினார் - என்பதில், “பிறவி மற்றும் செயல்கள் ஆகியவை காரணமாக மற்றவர்களால் தாழ்ந்தவர்கள் என்று கூறப்பட்டாலும், பகவத் குணத்தை எப்போதும் எண்ணியபடி, உள்ளமும் உடலும் மாறுபாடு அடைபவர்கள், அனைத்தையும் அறிந்தவர்கள்”, என்றும் கூறினார். ஆகவே இவ்விதம் இவர்களைக் கொண்டாடியும், முன்பு கூறப்பட்டவர்களை திருவாய்மொழி (3-5-5) - என் சவிப்பார் மனிசரே - என்று நிந்தித்தும் செய்கிறார். இப்படிப்பட்ட ப்ரகரணமாக இந்தத் திருவாய்மொழி உள்ளதால், ஸர்வேச்வரனை அண்டி நின்று, தாழ்ந்த பலன்களை மட்டுமே அவனிடமிருந்து பெற்றுக்கொண்டு, அவனை விட்டு அகன்று செல்பவர்கள் “ஒரு பொருளே அல்லர்” என்றே கொள்ளப்படவேண்டும். (அல்லாதார் எல்லாம்) - ஆத்மாவை மட்டுமே எப்போதும் எண்ணியபடி இருந்து, சீலம் முதலான குணங்களால் மேன்மையாக உள்ளதான ஸர்வேச்வர வஸ்துவிடம் நெஞ்சத்தைப் போகவிடாமல், தங்களுடைய நெஞ்சத்தை இறுக்கி பிடித்து நிறுத்தவல்ல தாழ்ந்தவர்கள் அல்லாமல் உள்ள மற்ற அனைவரும். (அமர நினைந்து எழுந்தாடி) - மற்ற எந்தவிதமான பலனையும் எதிர்பாராமல், அவனை மட்டுமே நெஞ்சத்தில் நிலை நிறுத்தி எண்ணியபடி, அந்த எண்ணம் காரணமாக வந்த மகிழ்ச்சியால் கிளர, அந்தக் கிளர்ச்சியுடன் ஆடியும் செய்து, இவ்விதம் முறை ஏதும் இன்றித் துதிப்பதே செய்யக்கூடிய செயலாகும்.

3-5-10 கருமமுங் கரும பலனுமாகிய காரணன் தன்னைத்

திருமணிவண்ணனைச் செங்கண்மாலினைத் தேவபிரானை

ஒருமை மனத்தினுள் வைத்துள்ளங் குழைந்தெழுந்தாடி

பெருமையு நாணுந் தவிர்ந்து பிதற்றுமின் பேதைமை தீர்ந்தே

பொருள் - அவனை அடையவைக்கும் ஸாதன ரூபங்களாக உள்ள கர்மங்கள் மற்றும் அவற்றின் மூலம் கிட்டவல்ல பலன்கள் ஆகியவை தன்னால் ஏற்படுத்தப்பட்டவை என்று கூறலாம்படி அனைத்திற்கும் காரணமாக உள்ளவனை, தன்னையே உபாயமாகவும் உபேயமாகவும் பற்றி நிற்பவர்களுக்கு இன்பத்தை அளிக்கவல்ல மாணிக்கம் போன்ற நிறம் கொண்டவனை, அவர்களுக்குப் பரிபூர்ணமாகக் கடாசஷம் செய்கின்ற சிவந்த திருக்கண்கள் கொண்டவனை, தேவர்களுக்கு உபகாரகனை - ஒருமைப்படுத்தப்பட்ட நெஞ்சத்தில் நிலைநிறுத்தி, அதன் காரணமாக நெகிழ்ந்த நெஞ்சம் கொண்டவராக நின்று, கிளர்ந்து ஆடியபடி, உங்களுடைய பெருமை மற்றும் நாணம் ஆகியவற்றைக் கைவிட்டு, அறிவின்மை நீங்கப்பெற்று, அவனுடைய திருக்கல்யாணக் குணங்களைப் பிதற்றியபடி இருப்பீர்களாக.

அவதாரிகை - கீழே, கேவலரை நிந்தித்தார். இதில் “அநந்ய ப்ரயோஜநராய்க் கொண்டு அவன் குணங்களை அநுஸந்தித்து விக்ருதராகுங்கோள். உங்களுக்கு இதுவே புருஷார்த்தம்” என்கிறார்.

விளக்கம் - கடந்த பாசுரத்தில் ஆத்ம அனுபவம் என்பதை மட்டுமே எண்ணியுள்ளவர்களை நிந்தித்தார். இந்தப் பாசுரத்தில், “மற்ற எந்தப் பயனையும் எதிர்பாராமல், அவனுடைய திருக்கல்யாண குணங்களை மட்டுமே எண்ணியபடி இருந்து, அதனால் உள்ளம் நெகிழும் மாறுபாட்டை அடைந்து நிற்பீர்களாக. இதுவே உங்களுக்கு ஏற்ற புருஷார்த்தம் ஆகும்”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (கருமமும் இத்யாதி) புண்யபாபரூபமான கர்மங்களுக்கும் கர்ம பலங்களுக்கும் நியாமகனாய். கர்மங்களுண்டானாலும் கர்மாநுஷ்டாதாவா யிருப்பான் ஒருவன் வேணுமே; கர்மாநுஷ்டாதாவுமாய். அநுஷ்டாத்தருத்வாரா

கர்மநிர்வாஹகன் என்றபடி. (கரும பலனுமாகிய) கர்மங்களை அநுஷ்டித்தாலும், அவற்றுக்கு ஒருவன் பலப்ரதாநம் பண்ணாதபோது அவை பழுதையோபாதியாய்க் கிடக்குமித்தனையிறே, அவை அசேதந க்ரியையாகையாலே; அவற்றுக்குப் பலப்ரதாதாவுமாய். (காரணன் தன்னை) புண்யங்களிலே ப்ரவர்த்திப்பிக்கவும், பாபங்களைப் போக்கவும், அவற்றுக்கு பலங்கொடுக்கவும் ஒரு கர்த்தா வேணுமே; அவற்றுக்குக் காரணபூதனாயுமுள்ளவனை.

விளக்கம் - (கருமமும் இத்யாதி) - புண்ணியம் மற்றும் பாப வடிவில் உள்ள கர்மங்களுக்கும், அவற்றின் கர்மபலன்களுக்கும் அவற்றை ஆள்பவனாக அல்லது அவற்றை நியமிப்பவனாக. “கர்மங்களுக்கு நியாமகன்” என்றால் அந்தக் கர்ம பலன்களை அளிப்பவன் என்று அல்லவோ பொருள்? ஆனால் இவ்விதம் கொண்டால், அடுத்துள்ளதான “கர்ம பலங்களுக்கும்” என்பது கூறியது கூறல் என்பதாகும். ஆக “கர்மங்களுக்கு நியாமகன்” என்றால் கர்மங்களைச் செய்பவனாகிய சேதநனுக்கு அந்தக் கர்மங்களில் ருசியை ஏற்படுத்துகிறான்; அவன் அதில் ஈடுபட்டால், அந்தச் செயலுக்குத் தடை வராதபடி அவனை மேலும் ஈடுபடுத்தியபடி உள்ளான் என்று கருத்து. கர்மங்கள் ஏற்பட்டாலும், அந்த கர்மங்களைச் செய்பவன் ஒருவன் வேண்டும் அல்லவோ; ஆகவே கர்மங்களைச் செய்பவனாகவும் உள்ளான்; அதாவது கர்மங்களைச் செய்பவன் மூலமாக அந்தக் கர்மங்கள் நியமிக்கிறான் என்று கருத்து. (கரும பலனுமாகிய) - கர்மங்கள் இயற்றினாலும் அவற்றுக்கு ஒரு பலன் ஏற்படவில்லை என்றால் அவை கயிறு போன்று கிடக்கும்; காரணம் அவை அசேதனம் என்பதால் தங்களுக்கான பலனைத் தாங்களே உண்டாக்கிக் கொள்ள இயலாது என்பதால் ஆகும். அந்தக் கர்மங்களுக்கு ஏற்ற பலன் அளிப்பவனாகவும் உள்ளான். (காரணன் தன்னை) - புண்ணிய கர்மங்களைச் செய்யும்படித் தூண்டவும், பாபங்களில் ஈடுபடாமல் தடுக்கவும், அந்தந்த பலன்களை அளிக்கவும் ஒருவன் வேண்டும். இத்தகைய அனைத்திற்கும் காரணமாக உள்ளவன்.

வ்யாக்யானம் - (திருமணிவண்ணனை) உபாஸகனுக்கு விக்ரஹத்தை சுபாச்ரயமாகச் சொல்லாநின்றதிறே, இவனுக்கு த்யேயமாயிருந்துள்ள விக்ரஹத்தையுடையவனை. திருவென்று - காந்தி. காந்தி மிக்கிருந்துள்ள

நீலமணிபோலே ச்ரமஹரமான வடிவையுடையவனை. (செங்கண்மாலினை) அகவாயில் வாத்தல்யத்துக்கு ப்ரகாசகமான திருக்கண்களையுடையவனை. காரணவஸ்துவுக்கு லக்ஷணமாகப் புண்டரீகாக்ஷத்வத்தை விதியாநின்றதிறே. (தேவபிரானை) அவ்வடிவழகையும் கண்ணழகையும் நித்யஸூரிகளை அநுபவிப்பிக்குமாபோலே என்னை அநுபவிப்பித்து, எனக்கு உபகாரகனானவனை. (ஒருமை மனத்தினுள் வைத்து) ஒரு ப்ரயோஜநத்துக்காகவன்றிக்கே, நெஞ்சிலேயிருக்கைதானே ப்ரயோஜநமாக நெஞ்சிலே வைத்து. இத்தால், கீழிற்பாட்டிலே ப்ரயோஜநாந்தர பரரை நிந்தித்தார் என்னுமிடம் தோற்றுகிறதிறே. இப்படி அநந்யப்ரயோஜநராய்க் கொண்டு நெஞ்சிலே வைத்தவாறே, அகவாய் சிதிலமாய் அந்த சைதில்யத்தோடே இருந்தவிடத்திலிராதே ஆடி, “பகவத் குணங்களைக் கேட்டால் விக்குதராகை நமக்குப் போருமோ?” என்கிற அபிமான கார்யமான மேன்மையையும், “நாம் பிறர் அறிய விக்குதராம்படி எங்ஙனே?” என்றிருக்கிற லஜ்ஜையையும், “எல்லாவளவிலும் நம் அகவாய் ஒருவர்க்கும் தெரியாதபடி திரஸ்கரித்துக் கொண்டிருக்க வேண்டாவோ?” என்றிருக்கிற அறிவுகேட்டையும், இவற்றையடையப் பொகட்டு அடைவுகெட ஏத்துங்கோள். இதுவே உங்களுக்குப் புருஷார்த்தம் என்கிறார்.

விளக்கம் - (திருமணிவண்ணனை) - உபாஸகன் ஒருவனுக்கு விக்ரஹத்தை, அண்டி நிற்கும் ஒரு பிடிமானமாக உரைக்கிறார். இப்படிப்பட்ட உபாஸகன் பற்றுவதற்கு ஏற்றபடியான திருமேனியைக் கொண்டவனை. திரு என்பது காந்தியைக் குறிக்கும். அதிகமான காந்தியுள்ள நீல இரத்தினம் போன்று, காண்பவர்களுடைய களைப்பைப் போக்கவல்லதான வடிவழகு கொண்டவன். (செங்கண்மாலினை) - அவனுடைய உள்ளே இருப்பதான வாத்தல்யத்தை வெளிப்படுத்துவதான அழகான திருக்கண்கள் கொண்டவனை. காரணப்பொருளான ஸர்வேச்வரனுக்கு லக்ஷணமாக “தாமரை போன்ற திருக்கண்கள் கொண்டவன்” என்பதை வேதம் கூறுகிறது அல்லவோ; சாந்தோக்ய உபநிஷத் - தஸ்ய யதா கப்யாசம் புண்டரீகம் ஏவம் அக்ஷிணீ - அன்றலர்ந்த தாமரைமலர் போன்ற திருக்கண்கள் கொண்டவன் - என்ற வாக்கியத்தை இங்கு கூறுகிறார். (தேவபிரானை) - இப்படிப்பட்ட வடிவழகு மற்றும் கண்ணழகு

ஆகியவற்றை நித்யஸூரிகள் எப்போதும் அனுபவிக்கும்படிச் செய்கிறான்; அதே போன்று என்னையும் அனுபவிக்கும்படிச் செய்கின்ற எனக்கு உபகாரகன். (ஒருமை மனத்தினுள் வைத்து) - வேறு எந்த ஒரு பலனையும் நெஞ்சத்தில் வைக்காமல், அவன் ஒருவனை மட்டுமே நெஞ்சத்தில் வைத்து, அவன் நெஞ்சத்தில் இருப்பதே பயன் என்று கொண்டு. இதன் மூலம், கடந்த பாசரத்தில் மற்ற பயன்களை எதிர்பார்ப்பவர்களை நிந்தித்தார் என்பது வெளிப்படுகிறது. இவ்விதம் மற்ற எந்தவிதமான பலனையும் எதிர்பாராமல் நெஞ்சத்தில் அவனை வைத்தபடியே, உள்ளம் தகர்ந்து, அந்த நெகிழ்வு காரணமாக இருந்த இடத்தில் நிற்க இயலாமல் ஆடி. “பகவத் குணங்களைக் கேட்கும்போது எந்தவிதமான மாற்றமும் அடையாமல் இருத்தல் நம்மிடம் ஏற்படுமோ?” என்று தன்னைக் குறித்த செருக்கினால் வரும் மேன்மை; “நாம் மற்றவர்களைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவராக உள்ளோமே” என்று ஏற்படுகின்ற நாணம்; “அனைத்தையும் நமது உள்ளமானது யாருக்கும் தெரியாமல் மறைத்தபடி இருக்கவேண்டுமோ? இவ்விதம் அனைவரும் அறியும்படி பாடி, ஆடுகிறோமே” என்று சிந்திக்கும் அறிவுக்கேடு - இவை அனைத்தையும் அடியுடன் நீக்கி, அவனைத் துதிப்பீர்களாக. இதுவே உங்களுக்குப் புருஷார்த்தம் என்கிறார்.

3-5-11 தீர்த்த வடியவர் தம்மைத் திருத்திப் பணிகொள்ளவல்ல

ஆர்ந்த புகழ்ச்சுதனை யமரர் பிராணை யெம்மாணை

வாய்ந்த வளவயல் சூழ் தண்வளங்குருகூர்ச் சடகோபன்

சேர்ந்தவோராயிரத்திப்பத் தருவினை நீறு செய்யுமே

பொருள் - ஸர்வேச்வரனே உபாயம் மற்றும் உபேயம் என்று தீர்மானமாக உள்ள அடியார்களை, அவர்கள் தன்னை அடையத்தடையாக உள்ள அனைத்தையும் முதலில் நீக்கி பரபக்தி பரஜ்ஞானம் அறியவற்றை அளித்து நல்வழிப்படுத்தி, அவர்கள் மூலமாகத் தனக்கு நித்யமான கைங்கர்யத்தை கொள்ளவல்லவனும், பரிபூர்ணமான திருக்கல்யாண குணங்கள் கொண்டவனும், அடியார்களை ஒருக்காலும் நழுவவிடாதபடி உள்ளவனும், அவர்களை நித்யஸூரிகளுக்கு நிகராகத் தன்னுடைய அடிமையாகக் கொள்வனும் ஆகிய ஸர்வேச்வரனை - சிறந்த வளப்பம் நிறைந்த வயல்களால் சூழப்பெற்றதும், காண்பவர்கள் களைப்பை நீக்கவல்லதும், பரிபூர்ணமாக ஸம்பத்து வளர்ந்தபடி உள்ளதும் ஆகிய

ஆழ்வார்திருநகரிக்கு நிர்வாஹகராகிய நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்ததான ஈடில்லாத ஆயிரம் திருப்பாசுரங்களில் இந்தப் பத்துப் பாசுரங்களும், பகவத் குணத்தில் ஈடுபடாதபடி செய்வதான மஹாபாபங்களைச் சாம்பலாக்க வல்லதாகும்.

அவதாரிகை – நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி கற்றார் பகவத் குணாநுஸந்தாநம் பண்ணினால் அவிக்குதராயிருக்கைக்கு அடியான மஹாபாபத்தை இதுதானே நிச்சேஷமாகப் போக்கும் என்கிறார்.

விளக்கம் – இறுதியில், இந்தத் திருவாய்மொழியைக் கற்றவர்கள் பகவத் குணத்தை எப்போதும் எண்ணியபடி இருந்தாலும் மாற்றம் ஏதும் அடையாமல் இருப்பதற்குக் காரணமான மஹாபாபங்களை இந்தப் பாசுரங்களே அடியுடன் விலக்கும் என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – (தீர்ந்த அடியவர் தம்மை) “ப்ராப்ய ப்ராபகங்களவனே” என்று இருக்குமவர்களாயிற்று தீர்ந்த அடியவராகிறார். அவர்களைத் திருத்திப் பணிகொள்ளுகை யாகிறது, அவர்களுக்கு ப்ராப்ய ப்ராபக விரோதிகளைப் போக்கி அடிமை கொள்கை. “அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி” என்றிருந்தாலும், “க்ரியதாமிதி மாம் வத” என்று அடிமை கொள்ளவேணுமே. (ஆர்ந்த புகழ் அச்சுதனை) குறைவற்ற கல்யாணகுணங்களையுடையனாய், “தன்னை ஆச்ரயித்தாரை நழுவவிட்டான்” என்னும் வார்த்தையை ஒருநாளும் கேட்டறியாதவனை. (அமரர் பிராணை எம்மாணை) அஸ்ப்ருஷ்ட ஸம்ஸார கந்தரான நித்யஸூரிகளைக் கொள்ளும் அடிமையைத் தன்பக்கல் ஆசாலேசமின்றிக்கேயிருக்கிற என்னைக் கொண்டவனை. அச்யுததத்வம் கேட்டார் வாய்க்கேட்டன்றிக்கே, தம் பக்கலிலே அநுஷ்டான பர்யந்தமாகக் கண்டு சொல்லுகிறார்.

விளக்கம் – (தீர்ந்த அடியவர் தம்மை) - “அடையப்படவேண்டிய பொருளும், அதனை அடைவதற்கான வழியும் அவனே” என்று உள்ளவர்களையே “தீர்ந்த அடியார்” என்கிறார்; அதாவது அவனுக்காகவே தங்களை அளித்தவர்கள் என்று கருத்து. அப்படிப்பட்டவர்களைத் திருத்தித் தனது கைங்கர்யத்தில் ஈடுபடுத்திக் கொள்ளுதல் என்கிறார். அவர்கள் தன்னை அடைவதற்குத் தடையாக உள்ள

அனைத்து விரோதிகளையும் நீக்கி, அவர்களை அடிமை கொள்ளுதல் ஆகும். இராமாயணம் ஆரண்யகாண்டம் - அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி - (லக்ஷ்மணன் கூறுவது) - நான் அனைத்துவிதமான கைங்கர்யங்களையும் செய்வேன் - என்று நாம் இருந்தாலும், இராமாயணம் ஆரண்யகாண்டம் - க்ரியதாம் இதி மாம் வத - இதனைச் செய் - என்று அவன் நம்மைக் கைங்கர்யத்தில் ஈடுபடுத்தி ஏற்றுக் கொள்ளவேண்டும். (ஆர்ந்த புகழ் அச்சுதனை) - எவ்விதமான குறையும் இன்றி பரிபூர்ணமான திருக்கல்யாண குணங்கள் கொண்டவனாய். “தன்னை அடைந்தவனை அவன் கைவிட்டான்” என்று யாரும் கூறக் கேட்க இயலாதபடி உள்ளவன். (அமரர் பிராணை எம்மாணை) - ஸம்ஸாரத்தின் வாசனை ஏதும் அற்றவர்களாகிய நித்யஸூரிகளை எவ்விதம் அடிமையாக செய்கிறானோ அதே போன்று தன்னிடம் எந்தவிதமான ஆழ்ந்த பிடிப்பும் இல்லாத என்னையும் ஏற்றுக்கொண்டான். அதாவது அவனுடைய அடியார்களை நழுவவிடாத தன்மையை மற்றவர்கள் கூறும்படிக் கேட்டாலும், அது மட்டும் அல்லாமல், தனது விஷயத்திலே அந்தச் செயல் நடைபெறுவதைக் கண்டு உரைக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (வாய்ந்த) பகவத் குணங்களை அநுஸந்திக்கையும் அவ்வநுஸந்தானத்தை யொழியச் செல்லாமையுமாகிற இவ்வளவன்றிக்கே, பகவத் குணங்களைக் கேட்டால் அவிக்குதராயிருப்பாரை நிந்தித்தும், விக்குதராயிருப்பாரைக் கொண்டாடியும் போரும்படி அவ்விஷயத்திலே அவகாஹித்துச் சொன்ன. வாய்கை - கிட்டுகை. (வளவயல் இத்யாதி) வயலுக்குச் சொல்லுகிற சிறப்பையும், நகரங்களுக்குச் சொல்லுகிற சிறப்பையுமுடைத்தான திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வார் அருளிச்செய்த. தண் - குளிர்ந்தி. நேர்ந்த - சொன்ன என்றபடி. பகவத் குணாநுஸந்தானத்தாலே விக்குதராய்க் கொண்டு சொன்ன ஆயிரத்திலும் வைத்துக் கொண்டு இப்பத்து. (அருவினை நீறுசெய்யும்) பகவத் குணங்களைக் கேட்டால் விக்குதராகதே திண்ணியராயிருக்கைக்கடியான மஹாபாபங்களை பஸ்மஸாத்தாக்கும்.

விளக்கம் - (வாய்ந்த) - பகவத் குணத்தை எப்போதும் எண்ணியபடி இருத்தல், அந்தச் சிந்தனையைத் தவிர வேறு எதிலும் மனம் செல்லாதபடி இருத்தல் என்பது மட்டும் அல்லாமல், பகவத் குணங்களைக் கேட்டால் எந்தவிதமான

மாற்றங்களையும் அடையாமல் உள்ளவர்களை நிந்தித்தல், மாற்றம் அடைபவர்களைக் கொண்டாடியபடி இருத்தல் என்று பலவாக உரைத்த. (வளவயல் இத்யாதி) - வயல்களுக்கே உரிய சிறப்பையும், நகரங்களுக்கே உரிய சிறப்பையும் கொண்டதான ஆழ்வார்திருநகரியின் தலைவராகிய நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த. பகவத் குணங்களில் ஈடுபட்டு, அதன் காரணமாகச் சொல்லும் செயலும் வேறுபட்டு நின்றபடி ஆழ்வார் அருளிச்செய்த ஆயிரம் பாசுரங்களில் உள்ள இந்தப் பத்துப் பாசுரங்களும். (அருவினை நீறுசெய்யும்) - பகவத் குணங்களைக் கேட்டாலும் எந்தவிதமான மாற்றங்களையும் அடையாமல் இருப்பதற்குக் காரணமாக உள்ள மஹாபாபங்களை எரித்துச் சாம்பல் ஆக்கும்.

திருவாய்மொழி மூன்றாம் பத்து ஐந்தாம் திருவாய்மொழி ஸம்பூர்ணம்

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் அருளிச் செய்த

இராமானுச நூற்றந்தாதி

இதற்கு ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி - 71)

66. ஞானம் கனிந்த நலம் கொண்டு நாள்தொறும் நைபவர்க்கு
வானம் கொடுப்பது மாதவன் வல்வினையேன் மனத்தில்
ஈனம் கடிந்த இராமானுசன் தன்னை எய்தினர்க்கு அத்
தானம் கொடுப்பது தன் தகவு என்னும் சரண் கொடுத்தே

விளக்கவுரை - “அகலகில்லேன் இறையும் என்று அலர்மேல் மங்கை உறை
மார்பா”, என்று கூறும்படி, பெரியபிராட்டியுடன் இணைந்தே சேதனர்களைக்
கைக்கொள்ளும் ஸர்வேச்வரன், தனது உயர்ந்த இடமாகிய பரமபதத்தை யாருக்கு
அளிக்கிறான் என்றால் - சிறந்த ஞானம் கொண்டு பக்தி உடையவர்களாகவும்,
அந்தப் பக்தி காரணமாக நாள் முழுவதும் அவனை எண்ணியபடி கைங்கர்யம்
செய்பவர்களுக்கே ஆகும். இப்படி உள்ளபோது உடையவர் செய்தது என்ன?
மிகவும் தீய பாவங்கள் பலவும் செய்தபடி உள்ள எனது மனதில் இருந்த பாவங்கள்
செய்யும் எண்ணங்களை அடியுடன் நீக்கினார். இதன் மூலம் பரமபதம் கிட்டும்படிச்
செய்தார். இதுவே அவரது கருணை மூலமாக, அவர் நமக்குச் செய்யும்
உபாயமாகும்.

அவதாரிகை - “நம்மிராமானுசன் தந்த ஞாநத்திலே” என்று எம்பெருமானார்
உபகரித்தருளின ஜ்ஞாந வைபவத்தைக் கீழ்ப்பாட்டிலே யருளிச்செய்து, இதிலே
ஈச்வரன் மோக்ஷத்தைக் கொடுக்கும்போது சேதநர் பக்கலிலே சிலவற்றை
யபேக்ஷித்தே அத்தைக் கொடுப்பன்; இவர் அப்படியன்றிக்கே தம்முடைய க்ருபா

பாரதந்த்ரராய்க் கொண்டு காணும் சேதநருக்கு மோக்ஷத்தைக் கொடுப்பது என்று இவர் தம்முடைய மோக்ஷ ப்ரதாந வைபவத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

விளக்கம் - கடந்த பாசுரத்தில் “நம் இராமானுசன் தந்த ஞாநத்திலே” என்று எம்பெருமானார் உபகாரம் செய்ததாகிய “ஞானத்தினை அளித்தல்” என்ற வைபவத்தை அருளிச்செய்தார். இந்தப் பாசுரத்தில் - ஸர்வேச்வரன் மோக்ஷத்தை அளிக்கும்போது சேதநர்களிடம் சில தகுதிகளை எதிர்பார்த்த பின்னரே அதனை அளிப்பான்; ஆனால் எம்பெருமானார் அப்படி அல்லாமல், தனது கருணை என்பதை மற்றவர்களுக்காக வைத்தவராக, சேதநர்கள் மோக்ஷம் பெற உதவுகிறார் - என்று எம்பெருமானார் மோக்ஷம் அளிக்கும் வைபவத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (மாதவன்) “லக்ஷ்மியா ஸஹ ஹ்ருஷீகேசோ தேவ்யா காருண்ய ரூபயா ரக்ஷக: ஸர்வ ஸித்தாந்தே வேதாந்தேஷு ச கீயதே” என்றும், “அகலகில்லே னிறையுமென்று அலர்மேல்மங்கையுறை மார்பா” என்றும் சொல்லுகிறபடி ஸர்வேச்வரன் சேதநரைக் கைக்கொள்ளும்போது பெரியபிராட்டியாரோடே கூடியிருந்தே கைக்கொள்ளுவது என்று ஸகல வேதாந்த ஸித்தாந்தமாகையாலே, அவளுக்கு வல்லபனான ஸர்வேச்வரன். (வானம் கொடுப்பது). “பரமாகாசம்” என்றும், “நலமந்தமில்லதோர் நாடு” என்றும் பெயர்களையுடைத்தான ஸ்ரீவைகுண்டத்தை ஒரு சேதநனுக்குக் கொடுப்பது.

விளக்கம் - (மாதவன்) - பாஞ்சராத்தரம் - லக்ஷ்மியா ஸஹ ஹ்ருஷீகேசோ தேவ்யா காருண்ய ரூபயா ரக்ஷக: ஸர்வ ஸித்தாந்தே வேதாந்தேஷு ச கீயதே - ஸர்வேச்வரன், கருணையே வடிவான பெரியபிராட்டியுடன் சேர்ந்து நின்று ரக்ஷிக்கிறான் என்று அனைத்து ஸித்தாந்தங்களிலும் வேதாந்தத்திலும் கூறப்பட்டுள்ளது - என்றும், திருவாய்மொழி (6-10-10) - அகலகில்லேன் இறையும் என்று அலர்மேல்மங்கை உறை மார்பா - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, ஸர்வேச்வரன் சேதனர்களை ஏற்றுக் கொள்ளும்போது, பெரியபிராட்டியாருடன் சேர்ந்து நின்று, அவள் முன்னிலையில் மட்டுமே ஏற்கிறான் என்பதே அனைத்து வேதாந்தங்களின் கருத்தாக உள்ளதால், அவளுடைய நாயகனாகிய ஸர்வேச்வரன். (வானம்) -

“பரமாகாசம்” என்றும், திருவாய்மொழி (2-8-4) – நலமந்தமில்லதோர் நாடு - என்றும் பெயர் கொண்டதான ஸ்ரீவைகுண்டத்தை ஒரு சேதநனுக்கு அளித்தல் என்பது ...

வ்யாக்யானம் – (ஞாநங் கனிந்த நலம்கொண்டு) ஸ்வஸ்வாமி பாவ ஸம்பந்த ஜ்ஞாநத்தை முதலிலே பெற்று, தைல தாராவதவிச்சிந்த ஸ்ம்ருதி ஸந்தாநரூபமாய், “ஆப்ரயாணாத ஹரஹரநுஷ்டியமாந” மானகர்ம் ஸாத்யமாய்க் கொண்டு பரிபக்வமாய் ப்ரீதி ரூபாபந்நமான பக்தியை யுடையராய். நலம் – ஸ்நேஹம். அதாவது பக்தி. (நாடொறும் நைபவர்க்கு) “விளம்பேதத் ப்ராப்திர் பஜந ஸுகமேகஸ்ய விபுலம்” என்னும்படி ரஸாநுபவம் பெரிதாயிருந்தாலும் விளம்பமுண்டா யிருக்கையாலே வகுத்த சேஷியை ப்ராபித்தநுபவித்த அநுபவ ஜநித ப்ரீதி காரித கைங்கர்யங்களைச் செய்வதெப்போதோ என்கிற ப்ராப்ய த்வராதிசயத்தாலே, ஒரு பகல் ஆயிரமூழியாய், ப்ராப்தியளவும், “காலாமும் நெஞ்சழியும் கண் சுழலும்” என்கிறபடியே நாள்தோறும் சிதிலாவயவரான அதிகாரிகளுக்கு. நைகை – சைதில்யம். இது ஸகல சாஸ்த்ர ஸித்தமாயிருக்கை.

விளக்கம் – (ஞானம் கனிந்த நலம் கொண்டு) – தனது ஆசார்யன் குறித்தும், ஸர்வேச்வரன் குறித்தும் தனக்கு உள்ள ஸம்பந்தம் குறித்த ஞானத்தை முதலில் அடைந்து, எண்ணெய் போன்று இடைவெளி இன்றி, அளப்பதற்கு இயலாதபடி வளர்கின்ற ஸந்தாந ரூபமாக, ஆப்ரயாணாத ஹரஹரநுஷ்டியமாந - என்பதற்கு ஏற்ப முதிர்ந்த ப்ரீதி வடிவமாக உள்ள பக்தியை உடையவர்கள். (நாள்தொறும் நைபவர்க்கு) - விளம்பேதத் ப்ராப்திர் பஜந ஸுகமேகஸ்ய விபுலம் – என்பதற்கு ஏற்ப மிகவும் சுவை நிறைந்ததாக உள்ளபோதிலும் காத்திருக்க வேண்டிய காலதாமதம் உள்ளதன் காரணமாக, இயல்பாகவே எஜமானனாக உள்ள அவனை அடைந்து, அனுபவித்து, அந்த அனுபவம் காரணமாக ஏற்படும் ப்ரீதியின் விளைவாக உண்டாகும் கைங்கர்யங்களைச் செய்வது எந்த நாளிலோ என்று, பேறு கிட்டும் காலம் முடிய, ஒரு பகல் பொழுது என்பது பல ஆயிரம் ஊழிக்காலங்கள் போன்று தோன்றும் நிலை. அந்தப் பேறு கிட்டும் காலம் முடிய பெரியதிருவந்தாதி (24) - காலாமும் நெஞ்சழியும் கண் சுழலும் – என்பதற்கு ஏற்ப, ஒவ்வொரு நாளும்

உடலும் உள்ளமும் இந்தச் சிந்தனையாகவே இருப்பதால் உருக்குலைந்து நிற்கும் அதிகாரிகளுக்கு. இது அனைத்து சாஸ்திரங்களால் கூறப்பட்டதாகும்.

வ்யாக்யானம் – (வல்வினையேன் மனத்திலீனங் கடிந்தவிராமாநுசன்) இப்போது அநுபவ ப்ராயச்சித்தங்களாலும் கழியாதே யிருக்கிற ப்ரபல பாபங்களைப் பண்ணின என்னுடைய நெஞ்சிலே குடி கொண்டிருக்கிற நிஹீநையான அந்த பாபவாஸநையை நிவர்த்திப்பித்த எம்பெருமானார். (தன்னை யெய்தினர்க்கு) தம்மை ஆச்ரயித்தவர்களுக்கு. “த்ருணீ க்ருத விரிஞ்சாதி நிரங்குச நியூதய: ராமாநுஜ பதாம்போஜ ஸமாச்ரயண சாலிந:” பிள்ளை உறங்காவில்லிதாஸர், ஊமை, வேடுவிச்சி முதலானவர்களுக்கு. (அத்தானம் கொடுப்பது) சிரகால ஸாத்யமாய், ஸாதன ஸப்தகாங்ககமான பக்தி ரூப ஸாதநத்தாலே ஸாதிக்கத்தக்கதான அந்த ஸ்தாநத்தைக் கொடுத்தருளுவது.

விளக்கம் – (வல்வினையேன் மனத்தில் ஈனம் கடிந்த இராமாநுசன்) - எத்தனை அநுபவத்தாலும், எத்தனை ப்ராயச்சித்தங்கள் செய்தாலும் தீர்க்க இயலாதபடி உள்ளதான கொடிய பாபங்களைச் செய்த எனது நெஞ்சத்தில், எப்போதும் நிரந்தரமாக வசித்தபடி உள்ளதான அந்தப் பாபங்களின் வாசனையை அடியுடன் விலக்கிய எம்பெருமானார். (தன்னை எய்தினர்க்கு) - தன்னை அண்டி நிற்பவர்களுக்கு. த்ருணீ க்ருத விரிஞ்சாதி நிரங்குச நியூதய: ராமாநுஜ பதாம்போஜ ஸமாச்ரயண சாலிந: - எம்பெருமானாருடைய தாமரை போன்ற திருவடிகளை அண்டி நிற்பவர்கள், நான்முகன் முதலான பட்டங்களைக் கூட அற்பமாகவே எண்ணுவர் - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ளவர்களான பிள்ளைஉறங்காவில்லிதாஸர், ஊமை, வேடுவிச்சி போன்ற பலருக்கும். (அத்தானம் கொடுப்பது) – சில காலங்கள் அதிலே ஈடுபட்டபடி இருந்து, ஏழுவிதமான ஸாதந அங்கங்களாக உள்ளதான பக்தி ரூப ஸாதநம் மூலம் மட்டுமே அடையத்தக்கதான அந்த இடத்தை அளித்தருளுதல்.

வ்யாக்யானம் – (தன் தகவென்னும் சரண் கொடுத்தே) தம்முடைய க்ருபையாகிற ஸாதநத்தைக் கைம்முதலாகக் கொடுத்து, அதையும் ஆச்ரயிக்கும் சேதநர் ஸாதநமாக நினைக்கவொண்ணாதென்று தாமே பொதுவாக கல்பித்து, பரம

புருஷார்த்த லக்ஷண மோக்ஷத்தை வருத்தமறக் கொடுப்பரென்றபடி. (எய்தினர்க்கு) என்று ஸாமாந்யேந அருளிச்செய்கையாலே, ஆச்சரிதருடைய ஜாதி குண வருத்தாதிகளை அபேக்ஷியாதே, ஆநுகூல்யத்தையே பற்றாசாகக் கொண்டு, ஸர்வருக்கும் அத்தாநத்தைக் கொடுப்பதென்னுமிடம் தோற்றுகிறது. தச்சபத்தாலே, விதி சிவ ஸநகாதிகளுக்குங் கூட எட்டாத நிலமென்றும் தோற்றுகிறது. இத்தால் இவருடைய மோக்ஷ ப்ரதாந வைபவத்தை யருளிச்செய்தாராய்த்து. “மாமலரான் கோன் மடியில் வைத்து உகக்கும் வாழ்வு நமக்கு எதிராசன் அருளும் வாழ்வே” என்று இத்தை ஜீயருமநுஸந்தித்தாரிறே.

விளக்கம் – (தன் தகவு என்னும் சரண கொடுத்தே) - தனது க்ருபை என்னும் ஸாதநத்தையே அவர்களுக்குக் கைம்முதலாக அளித்து, அதனைக் கைக்கொள்ளும் சேதநர்கள், இத்தனை எளிதாகக் கிடைக்கிறதே என்று எண்ணி, அதனை ஒரு ஸாதநமாக எண்ணாமல் விடுவார்களோ என்று சிந்தித்து, தானே முன்னின்று உயர்ந்த புருஷார்த்தமான மோக்ஷத்தை எந்தவிதமான சிரமமும் இன்றி அளிப்பார் என்று கருத்து. (எய்தினர்க்கு) - அடியார்களுடைய குலம், குணம், தொழில் போன்ற எதனையும் எதிர்பாராமல், அவர்களிடம் எந்தவிதமான கைம்முதலும் இல்லாமல் உள்ளதையே கருத்தில் கொண்டு, அனைவருக்கும் அந்தப் பரமபதத்தை அளித்தல் என்பது இங்கு வெளிப்படுகிறது. இதன் மூலம் அந்த இடம் கிட்டாது என்று உள்ளவர்களுக்கும் கூட, அது எளிதாகக் கிட்டும் இடம் என்றாகிறது. இதன் மூலம் எம்பெருமானார் மோக்ஷத்தை அளிக்கும் வைபவத்தை அருளிச்செய்தார். ஆர்த்திப்ரபந்தம் (20) - மாமலரான் கோன் மடியில் வைத்து உகக்கும் வாழ்வு நமக்கு எதிராசன் அருளும் வாழ்வே - மஹாலக்ஷ்மியின் நாயகன் ஆத்மாவை எடுத்து, தனது மடியில் வைத்து, உச்சி முகர்ந்து ஆனந்தம் அடையச் செய்கிறான்; இப்படிப்பட்ட உயர்ந்த பேறு என்பது, நமக்கு எம்பெருமானார் ஒருவரால் மட்டுமே அளிக்கக் கூடியதாகும் என்று இந்தக் கருத்தை ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகளும் அருளிச்செய்தார்.

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்